

ראשית, ביהמ"ש קבע כי קרנות הריט הזרות נחשבות "נכס פיננסי" שהחוק הישראלי חל עליהן, ולכן על מנת להציע אותם ללקוחות ישראליים, נדרש רישיון לייעוץ השקעות בישראל. שנית, פסק כי במקרה זה, חל הדין הישראלי:

"אם חלק מהשירות של ייעוץ וניהול תיקים ניתן בישראל. באותם מקרים בהם השירות עצמו ניתן מחוץ לגבולות מדינת ישראל, תהיה תחולה לחוק רק כאשר נותן השירות פונה אל הלקוח בישראל במטרה לגייסו, היינו כאשר היוזמה ליצירת הקשר עם הלקוח בישראל הייתה יוזמתו של נותן השירות. פנייה כזו של נותן השירות הזר היא חלק מהשירות שנותן השירות מעניק ללקוח הישראלי. לכן, פנייה כזו משמעה החלתן של הוראות חוק הייעוץ על השירות"

ביהמ"ש קבע כי היועצים האמריקאיים הפרו את החוק הישראלי משום שייצעו לתובע להשקיע ללא רישיון כשהם נתונים בניגוד עניינים, כשמהותו והשלכותיו של ניגוד העניינים (התמריץ לקבל עמלה גבוהה), הוסתר מן התובע לאורך כל הדרך, באופן המפר באופן בסיסי את חובת האמון בין היועץ ללקוח.

"העובדה שפלוטקין קיבלה נתח נכבד (93.3% ולמצער לגרסת דביר 80%!), מהעמלות ששילם התובע לברוקר IFG בגין ההשקעה בקרנות הריט בהן השקיע התובע, ועוד מבלי שהתובע היה מודע לכך, חתרה באופן יסודי תחת המטרות האמורות, וגרמה לכך שהתובע לא היה יכול לקבל החלטה מושכלת לגבי ההשקעה בקרנות הריט הספציפיות שהוצעו לו על ידי פלוטקין ודביר. מסקנה זו מצדיקה גם לדחות את טענת הנתבעים לפיה נסיבותיו של ייעוץ ההשקעות שניתן לתובע מדביר, המוסמך לעסוק בתחום זה בארה"ב, הגשימו באופן מלא את תכליתו של חוק הייעוץ".

ביהמ"ש קבע כי גם החברה הישראלית ובעליה, באופן אישי, הפרו את חוק הייעוץ משום שהפנו את לקוחותיהם ליועצי השקעות זרים שהיה אסור להם לשווק את שירותיהם בישראל, ולהציע ללקוחות להשקיע בקרנות הנדליין הזרות. נקבע כי הם עשו זאת מכוח התמריץ שבקבלת עמלה גבוהה שנגזרה מסכום ההשקעה, ושבאה על חשבוננו של הלקוח. נקבע כי בדומה ליועצים האמריקאיים, החברה הישראלית ומנהלה, הסתירו את העמלה הגבוהה שקיבלו, וגם משום כך, היה עליהם להחזיר אותה.

בכך, נקבע שהחברה הישראלית ומנהלה הפרו גם את חובת האמון שלהם כלפי התובע, שהיה לקוח שלהם במשך שנים רבות ונתן בהם את אמונו. מכוח האמור התבקש בנסיבות המקרה לחייב אותם בהשבת כל העמלות שקיבלו בניגוד לחוק, מבלי לידע את התובע שהם מקבלים עמלות, וכשהעמלות התקבלו על חשבוננו של התובע:

"אני בדעה כי בנסיבותיו של מקרה זה בכל הנוגע לסכומי העמלות שהעבירה פלוטקין לאולימפוס מתוך העמלות שקיבלה מ, IFG - יש לחייב בהשבה גם את אולימפוס ולא רק את פלוטקין ודביר. זאת מן הטעם שלגבי נתח זה של העמלות שהתקבלו שלא כדין מהברוקר, IFG אולימפוס היא המתעשרת שלא כדין מעמלות אלה שאסור היה לפלוטקין לקבל מהברוקר ושהועברו לאולימפוס, ומאחר שהתעשרות זו היא על חשבון התובע (מהטעמים שפורטו לעיל בנוגע לפלוטקין ודביר. זאת ועוד, במקרה דנן אין קושי לטעמי לחייב את אולימפוס בהשבת אותו נתח מהעמלות ששולמו שלא

כדין ושהגיע לכיסה, שכן כאמור לעיל גם אולימפוס חבה כלפי התובע חובות אמון כמי שסיפקה לו שירותי Family Office לאורך שנים".

נוסף על כך, נקבע שהחברה הישראלית הפרה את ההסכם עם לקוחותיה האוסר על הפניה ליועצים בלתי מורשים – הסכם אותו ניסחה בעצמה, כך שהחברה ומנהלה היו מודעים לכך שהם מפנים לקוחות לנותן שירותים הפועל בניגוד לחוק.

"כמו כן, אני סבור כי בהפנייתו של התובע לפלוטקין ודביר הפרה אולימפוס את סעיף 3 להסכם בינה לבין התובע, בו נאמר כי ייעוץ לגבי ביצוע השקעות במסגרת הקשר עם אולימפוס יינתן רק על ידי "יועץ השקעות מורשה" מטעם אחד מבתי ההשקעות עימם עובדת אולימפוס."

ביהמ"ש קבע כי החברה הישראלית ומנהלה, פעלו בעיקר מטעמה של החברה האמריקאית, ולא בשם התובע, שכן פעולתם נועדה לקדם את האינטרסים של היועצים, לצורך קבלת חלקה של החברה הישראלית בעמלה ולא את האינטרסים של התובע.

ביחס לכך, השופט ציטט בפסק הדין את הצהרותיו של מנכ"ל החברה הישראלית בפני התובע לפיהן, הם פועלים, בראש ובראשונה, "לטובתו" של התובע, על מנת לתת לו, לכאורה, את השירות הטוב ביותר; וכי הם (החברה ומנהלה), מאמינים כי "לא ניתן למקסם השקעות ללא מומחה החב חובת אמון ללקוח בלבד" – אמירה שהתבררה כבלתי מבוססת, לנוכח התנהלותם, כפי שנחשפה בבית המשפט, ולנוכח העמלה הגבוהה שקיבלו, מבלי שהם מיידעים את התובע בכך.

תוצאת פסק הדין הייתה כי על היועצים להחזיר לתובע את כל העמלות שעברו לכיסם, או את כל ההפסדים שנגרמו – הגבוה מבניהם.

[לכתבה בעיתון דהמרקר](#)